

1. fejezet

Búcsú a Niagarától

Az emeleti szobában sötét volt. Aki kintről próbált be-kémlelni, semmit sem láthatott. Pedig egy árny állt az ablakban, és mozdulatlanul figyelte azt a férfit, aki az utca túloldalán sétálgatott az épületet méregetve.

– Ketten vannak – szólalt meg váratlanul mögötte egy hang. – A másik kissé távolabb parkolt le, de azt még nem sejtí, hogy elindulni már nehezebb lesz – tette hozzá különös hangsúllyal.

– Uram, ne vegye tiszteletlenségnek, ha ismét meg-
említem, de remélem, felesleges emlékeztetnem arra,
hogy...

– Felesleges – bólintott a másik. – Úgy értem, felesle-
ges aggódnia.

Erős napfény szűrődött be a szobába, és mindent elkövetett annak érdekében, hogy az ágyban henyelő tudtára adja, most már elég a lustálkodásból, tessék felkelni. Mindent elkövetett, vagyis egyenesen Leutenan Ágoston szemét vette célba, aki volt olyan óvatlan, hogy néhány perccel korábban előbújt a nagypárna rejtekéből. Az erős fénytől megkínzott áldozat néhány másodpercig még hezitált azon, hogy az ágyban maradjon vagy sem, mivel nem sok kedve volt ehhez a keddhez. Úgy érezte, semmi jót sem tartogat számára, ahogyan a hétfő sem, illetve a múlt hét összes napja.

Éppen sikerült magát meggyőznie, hogy a kispárnát használva fedezékül csak azért sem enged az erőszak-

nak, amikor valahol a közelben nekiláttak feltörni a betont, így az ellenállás teljességében értelmét veszítette. Ágoston grimaszolva felült, nyújtózott egyet, egy hatalmas ásitást követően kiszállt az ágyból, lassú léptekkel az ablakhoz sétált, és elhúzta a függönyt. A napfény egy pillanatra teljesen elvakította. Hunyorogva nyitotta ki az ablakot, majd mélyet szippantott a levegőből, amit azonnal meg is bánt, mert a szomszéd valami savanyú káposztás étel előkészületeibe kezdett, de vélhetőleg közben bent ragadt a TV előtt. Az égett szagot azonban ellensúlyozta a látvány, amely, mint minden más alkalommal is, Ágoston szeme elé tárult. Még mindig hunyorogott, de már széles mosollyal az arcán. Miss Arabicára ugyanis muszáj visszamosolyogni!

Kisietett a konyhába, ami éppen annyira volt csak széles, hogy meg tudott fordulni benne, hosszúságra pedig teljes két lépést engedélyezett: egy a hűtő, egy a konyhapult; jobbra pedig a mosogató és a rezsó. A pulton állt a kávéfőző. Nem valami exkluzív, de sok albérletet megjárt, harcedzett darab. Nem is a kotyogós fajtából, hanem a szűrős-tartályos változat, amiben az elvakult eszpresszórajongók szerint csak híg lötyöt lehetett főzni – a laikusok ezt amerikai kávének nevezik, az orvosok azonban sokkal inkább az emberi szervezetre káros vízhajtónak hívnák. Tény, hogy ez az elektromos kávéfőző nem volt alkalmas arra, hogy méregerős kétkortyos kávéfőzést főzzön, de a megfelelő technikával igenis élvezhető nedűt lehet vele készíteni.

Ágoston elővette a kávésdobozt, ami már csak negyedig volt, mélyet szippantott a kellemes illatból, majd tett két kanállal a szűrőbe. Víz még az előző napról maradt a tartályban, így csak meg kellett nyomnia a gombot. Közben előkészítette a csészét. Egy kanál méz – sokak szerint ez a művelet felért egy erőszakos bűncselekménynyel – és két kanál tejpor. Ez utóbbi jóval

praktikusabb, mint a tej, ami rendszerint összement, mivel a hűtő lélekben egy szeszélyes sanzonénekesnek érezte magát, és csak ritkán gondolta úgy, hogy az erősen bűgő hanghatások mellett esetleg még hűtenie is kellene. A főbérő persze ragaszkodott hozzá, mert régi családi darab, és szerinte különben is kiválóan működik, amiről egy szakértői tanúsítványt is fel tudott mutatni.

Ágoston nekidőlt a pultnak, és várta, hogy a kávéillat lágyan körülölelje. Közben megpróbált elvonatkoztatni az idegesítő lármától, és képzeletben még az ágyban nyújtózkodott. Lassan lecsörgedezett a megfelelő adag. Ágoston teletöltötte a csészét, majd a kávé kavargatva visszasétált az ablakhoz.

Miss Arabica a szomszéd ház oldalán lakott a kilencedik és tizedik emelet magasságába felfüggesztve egy óriásplakáton, egy kevésbé ismert kávé márkát reklámozva. Az emberek többsége, ahogy Ágoston is, nem annyira figyelt a felíratra, inkább kávébabok közt fekvő nőt mustrálgatta, aki a fent említett kávészemeknél kívül mást nem nagyon viselt. A plakát készítői roppant nagy gondot fordítottak arra, hogy a jó ízlés és az erkölcsöség határain belül maradjon a kép, így minden olyan testrész, amelyet illetlenség lett volna megmutatni, rejtve maradt. De a vállak és a mellek íves vonala, a karok, a has és a csípő egy része, a bal láb combtól lefelé, a jobb térd igencsak kifehérelt a sötétre pörkölt kávébabok közül. Miss Arabica hosszú barna haja szinte egygyé olvadt a kávészemekkel, de tüzes tekintete azonnal elbűvölt mindenkit. Vörös ajkai csábítóan hívogatták az arra járókat, akik mind egytől egyig meg voltak győződve róla, hogy ez a nő csak őket akarja.

Ágoston végigmérte a nő hosszú combját, és ismét megállapította magában, hogy bárki tervezte is a plakátot, értett a szakmájához. Ezekkel az idomokkal még a legrosszabb minőségű instant is elkelne. Aztán Miss Arabica

arcát fürkészte, egy latin kávédémonét, akiért halomra ölik egymást a férfiak. Ágoston azonban megelégedett a látvánnyal, és csak csendesen szemlélődött, a drámát és szenvedélyt meghagyta a többi versenyzőnek.

Lassan kortyolta a kávé, egyrészt szerette kiélvezni a pillanatot, másrészt amúgy sem volt hová sietnie.

Két hete lépett be újra az álláspiac világába, és ahogy az események haladtak, a lelki nyugalomnak és visszafogottságnak sokkal nagyobb hasznát látta, mint a kapkodásnak.

A felmondás nem érte váratlanul, a cég már régóta imbolygott, és sejteni lehetett, hogy előbb-utóbb ugyanolyan megszorítások történnek majd, mint a hasonló vállalatoknál. Viszont az utána következő események láncolata igencsak meglepte. A főbérő a fenti információk birtokában rögtön felbontotta a bérleti szerződést. Mivel ez a hónap már ki volt fizetve, Ágoston még maradhatott, de ugye meg kell értenie, hogy közben, ha más fizetőképés bérlő akad, azonnal kiteszik a szűrét. Ágostonnak sosem voltak illúziói az effajta háziurakat illetően, de őszintén meglepődött azon, hogy milyen nagyvonalúan feledkezett meg a főbérő a kaució kérdésköréről, amit ezek szerint egy sajátos jellegű adománynak vélt. Ervin, a legjobb barát, nemes egyszerűséggel baromnak nevezte Ágostont, amiért nem harcolt a pénzért, ami jogosan megilletné. Ágoston csak legyintett, a pénz ugyan jól jönne, de annyit nem ér, hogy ezért magyarázkodni, sőt még megalázkodni is neki kelljen. Mellesleg volt ennél fontosabb dolga.

Amikor kézhez vette a munkaügyestől az értesítést, rögtön végigpörgette magában a teendőket. Nyilvánvaló, hogy annyi idő alatt nem talál megfelelő munkát, amennyi idő alatt ki kell költöznie az albérletből, így nincs más lehetősége, mint hogy hazahurcolkodik. Ez gazdasági szempontból megfelelő megoldásnak tűnt, egyébként

a lehető legrosszabb dolog, ami megtörténhet – Ágoston legalábbis akkor így gondolta. Ha ugyanis hazaköltözik, egész nap azzal székálják majd, hogy miért nem rendes szakmát választott, amiből meg lehet élni. Egyáltalán, mi az a bölcsész? És ha már az apja kifogyott az érvekből, illetve belefáradt a szapulásba, akkor jön a következő nagy témakör: a mikor lesz végre unokám.

„Talán mégis jobb lenne, ha belevetném magam a Dunába – gondolta Ágoston tréfálkozva. – De túl koszos és hideg” – válaszolta meg gyorsan a felvetést.

Pár nappal ezelőtt már beszélt az apjával telefonon, aki Ágoston előzetes várakozásaival ellentétben nagyon is megértő volt, és azonnal megszervezte, hogyan hozák haza a tékozló fiú holmiját. A következő nap jön fel az egyik nagybátyja a családi körökben elhíresült furgonjával, azon a napon pedig Ágoston végleg búcsút mondhat az albérletnek, a fővárosnak, a Dunába ugrásnak és a tüzes tekintetű kávédémonnak is.

Egy nap. Ennyi ideje maradt erre a románcra.

Ágoston felsóhajtott, és újra rámosolygott Miss Arabiára, aztán a szoba felé fordult, ami elég siralmas látványt nyújtott. Az ágygal szemben könyvekkel megrakott kartondobozok és ruhával telegyömöszölt hatalmas zsákok sorakoztak, néhány táska és egy fekete bőrrönd gondosan egymásra tornyozva. Minden költözésre készen – pontosabban majdnem minden. Az ágy mellett, az ablaktól alig pár lépésre egy üres szekrény állt. Közvetlenül az ágy mellett pedig egy kisebb asztal – rajta egy laptop – és egy szék.

Egy pillanat! Essék szó a szoba legexkluzívabb részéről, amely ugyan beépített látványelem volt a szekrényvel szembeni falnál, egész közel az ablakhoz, de mégis csak egy építészeti csoda! Ágoston a háztűznéző alatt nem vette észre – később visszagondolt, miért is nem, és rájött: a főbérlő rögtön oda állt, ne is legyen látható,